

[Σεισμός στη Θεσσαλονίκη], Α. Πτηνόπουλος

Αθανάσιος Πτηνόπουλος

[Σεισμός στη Θεσσαλονίκη]

Οι μνήμες από τον φονικό σεισμό του 1978 ήταν νωπές στις μνήμες των κατοίκων της πόλης της Θεσσαλονίκης.

Νωπές οι μνήμες από τους μετασεισμούς που δεν άφηναν τον κόσμο να μπει στα σπίτια του. Για αρκετό καιρό μάλιστα, ειδικά στις περιοχές όπου υπήρχαν «χαμόσπιτα» με αυλές, οι σκηνές ήταν στημένες και οι κάτοικοι τις είχαν κάνει δεύτερο σπίτι, είτε από φόβο για ενδεχόμενο νέο σεισμικό χτύπημα, είτε γιατί το ακίνητο τους είχε χαρακτηριστεί «κίτρινο» και χρειαζόταν επισκευή. Ακόμη και σήμερα, δεν είναι λίγοι εκείνοι που «θυμούνται το βουητό που είχε ο μεγάλος σεισμός του '78 ή τα σκυλιά που μέρες πριν «ένιωθαν» το κακό και γάβγισαν χωρίς λόγο»....

Η φάρσα του 1986 για νέο μεγάλο σεισμό που θα ισοπέδωνε την Θεσσαλονίκη

Εκείνη την εποχή δεν υπήρχε διαδίκτυο, δεν υπήρχε κινητή τηλεφωνία κι όμως από στόμα σε στόμα ο πανικός δεν άργησε να κυριέψει μια ολόκληρη πόλη. Τα κοινά σημεία με '78: Και στις δύο περιπτώσεις ήταν καλοκαίρι και μάλιστα μήνας Ιούνιος με αρκετό κόσμο να είναι στις τηλεοράσεις αργά το βράδυ για να παρακολουθήσει το Παγκόσμιο Κύπελλο ποδοσφαίρου που διεξαγόταν στο Μεξικό - το 1978 διοργανώτρια ήταν η Αργεντινή - με αποτέλεσμα τα κοινά σημεία και η παραφιλολογία για ένα σύστημα κάποιων σεισμολόγων που προέβλεπε χτύπημα του «Εγκέλαδου» με μεγάλη ακρίβεια να τρομοκρατήσει τον πληθυσμό....

«Θυμάμαι τότε σε ηλικία 8 ετών, να ξυπνάω από το τηλέφωνο αργά το βράδυ. Στην άλλη γραμμή ήταν συγγενικό πρόσωπο και ενημέρωνε την μητέρα μου για το κακό που θα ερχόταν. Ο πατέρας μου παρακολουθούσε το Μουντιάλ και άρον άρον ετοιμαστήκαμε οικογενειακώς για να φύγουμε από την οικοδομή που σε λίγη ώρα θα γινόταν ένας σωρός από τσιμέντο και σίδερα. Δεν ξεχνάω τον φόβο που ένιωθα για τον αν θα προλάβουμε να εγκαταλείψουμε το σπίτι μας ή θα μας «πάρει μαζί του». Μεγαλώνοντας σε μια σεισμογενή περιοχή, έχοντας νιώσει αρκετές δονήσεις και με τις ιστορίες από τον σεισμό του '78 να με συνοδεύουν δεν έβλεπα την ώρα να βρεθώ στην ασφάλεια της αλάνας της γειτονιάς» Τελικά η «πρόβλεψη» δεν επιβεβαιώθηκε Ο κόσμος πανικόβλητος έψαχνε να βρει ένα μέρος ασφαλές,

γήπεδα, σχολικές αυλές, αλάνες είχαν κατακλυστεί. Άνθρωποι με κουβέρτες παραμάσχαλα, λιγοστά υπάρχοντα που ο καθένας μπορούσε να πάρει από το σπίτι του, είχαν πειστεί πως η Θεσσαλονίκη θα καταστραφεί. Μετά από μερικές ώρες, οι υπαίθριοι χώροι άρχισαν να αδειάζουν, άλλοι κατάλαβαν ότι ήταν φάρσα, ορισμένοι θεώρησαν ότι η «πρόβλεψη» ήταν λανθασμένη. Όπως και να έχει αυτός ή αυτοί που σκάρωσαν το κακόγουστο αστείο είχαν βασιστεί πάνω στον φόβο και πέτυχαν τον σκοπό τους. Βέβαια, ακόμη και σήμερα 38 χρόνια μετά όσοι βίωσαν τον σεισμό εκείνο δεν τον ξεχνούν, δεν γνωρίζω αν θα έπεφταν σε μια παγίδα να πιστέψουν ξανά ένα τέτοιο ψέμα όπως το καλοκαίρι του '86 αλλά σίγουρα δεν έχει σβηστεί από την μνήμη τους το «ρήγμα της Βόλβης».

Το κείμενο το έστειλε ο αναγνώστης μας Αθανάσιος Πτηνόπουλος ...

[Μηχανή του χρόνου](#)

Τελευταία πρόσβαση 18/12/2020

-

Δραστηριότητες

Διαβάστε το κείμενο προσεκτικά και προσπαθήστε να απαντήσετε στις παρακάτω ερωτήσεις:

1. Ποιο είναι το κατάλληλο κλίμα/περιβάλλον που ευνοεί την εξάπλωση μιας φήμης;
2. Ποια χαρακτηριστικά διαθέτει συνήθως μια φήμη που έχει μεγάλη απήχηση; Να αναζητήσετε ιστορικά παραδείγματα στα οποία μία φήμη επηρέασε μεγάλο αριθμό ατόμων με βλαβερές συνέπειες για το κοινωνικό σύνολο.
3. Πώς συνδέεται η φήμη με τη συνωμοσιολογία;